

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy niezorganizowana, niesystematyczna i rekreacyjna aktywność sportowa, jaka może być podejmowana w tej postaci na terenie kompleksu odkrytych basenów (np. pływanie rekreacyjne, rekreacyjna gra w piłkę itp.) może być uznawana za sport lub wychowanie fizyczne w rozumieniu art. 132 ust. 1 lit. m) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy oferowanie odpłatnego dostępu do takiego kompleksu odkrytych basenów, umożliwiającego odwiedzającym go osobom podejmowanie wyżej opisanej aktywności sportowej, obok innych form rozrywki czy rekreacji, może być uznawane za usługę ściśle związaną ze sportem lub wychowaniem fizycznym świadczoną na rzecz osób uczestniczących w sporcie lub wychowaniu fizycznym w rozumieniu wskazanego przepisu dyrektywy 2006/112/WE, a tym samym za usługę zwolnioną z podatku VAT, o ile świadczona jest ona przez organizację nienastawioną na osiągnięcie zysku i spełnione są pozostałe warunki określone w tej dyrektywie?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal administratif (Luksemburg) w dniu 16 stycznia 2012 r. — Elodie Giersch, Benjamin Marco Stemper, Julien Taminiaux, Xavier Renaud Hodin, Joëlle Hodin przeciwko État du Grand-duché de Luxembourg

(Sprawa C-20/12)

(2012/C 98/20)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal administratif

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Elodie Giersch, Benjamin Marco Stemper, Julien Taminiaux, Xavier Renaud Hodin, Joëlle Hodin

Strona pozwana: État du Grand-duché de Luxembourg

Pytania prejudycjalne

Mając na uwadze zawartą w prawie Unii zasadę równego traktowania, wyrażoną w art. 7 rozporządzenia nr 1612/68 ⁽¹⁾ czy względy polityki oświatowej i polityki budżetowej podniesione przez państwo luksemburskie a mianowicie odnoszące się do czynności promujących wzrost proporcji osób posiadających dyplom ukończenia szkoły wyższej, która w przypadku osób

zamieszkujących w Luksemburgu jest aktualnie niewystarczająca w kontekście międzynarodowym, w sytuacji gdy realizacja tych względów została poważnie zagrożona, jeżeli państwo luksemburskie musiałoby wypłacać pomoc finansową na pobieranie nauki na uczelniach wyższych na rzecz każdego studenta niemającego żadnego związku ze społeczeństwem Wielkiego Księstwa, tak aby studenci ci mogli pobierać naukę na uczelniach wyższych w jakimkolwiek państwie na świecie, co równałoby się z nieracjonalnym obciążeniem dla budżetu państwa luksemburskiego, stanowiąc w rozumieniu przytoczonego orzecznictwa Unii względy mogące uzasadnić odmienne traktowanie związane z obowiązkiem zamieszkania nałożonym zarówno na obywateli luksemburskich jak i obywateli innych państw członkowskich dla celów uzyskania pomocy na pobieranie nauki na uczelniach wyższych?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty (Dz.U. L 257, s. 2).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 15 listopada 2011 r. w sprawie T-363/10 Abbott Laboratories przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 16 stycznia 2012 r. przez Abbott Laboratories

(Sprawa C-21/12 P)

(2012/C 98/21)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Abbott Laboratories (przedstawiciele: R. Niebel i C. Steuer, adwokaci)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylene wyroku Sądu Unii Europejskiej wydanego w dniu 15 listopada 2011 r. w sprawie T-363/10;
- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 9 czerwca 2010 r. — sprawa R 1560/2009-1 — dotyczącej zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 008 448 251 RESTORE;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Uzasadnienie odwołania od wskazanego wyroku Sądu jest zasadniczo następujące:

1) Po pierwsze wnosząca odwołanie podnosi zniekształcenie okoliczności stanu faktycznego, względnie środków dowodowych przez Sąd. W przekonaniu wnoszącej odwołanie Sąd błędnie wyszedł z założenia, że powszechnie znany fakt stanowi, iż słowo „restore” wykazuje bezpośrednie znaczenie z zakresu medycyny. W postępowaniu bezsporne było jedynie, że „restore” należy tłumaczyć jako „przywrócić” [niem. wiederherstellen]. Nie można jednak stwierdzić związku z dziedziną medycyny. Oparcie przez Sąd tego stwierdzenia na przedstawionych wyciągach ze słowników stanowi zniekształcenie środków dowodowych. Z wyciągów ze słowników wynika, że słowo „restore”, samo w sobie, nie ma znaczenia z zakresu medycyny, lecz że stanowi ono pojęcie opisowe, które w zależności od kontekstu może być rozumiane na rozmaite sposoby. Z tego powodu okoliczność ta nie może zostać uznana za powszechnie znaną i w związku z tym niewymagającą przeprowadzenia dowodu.

2) Po drugie wnosząca odwołanie podnosi naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009. Jej zdaniem Sąd naruszył prawo dokonując zakwalifikowania znaku towarowego RESTORE jako posiadającego charakter czysto opisowy. Zastosowanie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 wymaga, aby zgłaszane oznaczenie mogło służyć w obrocie „do oznaczania” rodzaju itd. towaru. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału opisowość musi wynikać ze zgłaszanego znaku towarowego w sposób oczywisty, a słowo musi samo w sobie mieć charakter opisowy.

Sam z siebie czasownik „restore” nie dostarcza żadnej wskazówki co do rodzaju, właściwości, czy przeznaczenia towarów, dla których znak towarowy miałby zostać zarejestrowany. Czasownik „restore” uzyskuje funkcję opisową tylko w konstrukcjach zawierających jeden lub więcej rzeczowników (np. „restore one’s health” [przywrócić czyjeś zdrowie]). Jeżeli przyjąć, że związek z dziedziną medycyny wynika z okoliczności sprawy, zgodnie z orzecznictwem Trybunału nie jest to wystarczające, ponieważ dla takiego stwierdzenia konieczna jest czynność uczestników obrotu polegająca na transferze znaczenia w rozumieniu wysiłku interpretacyjnego. Rozumienie tego pojęcia w sposób związany z dziedziną medycyny mogłoby nastąpić jedynie na skutek dodania słów takich jak „health” [zdrowie], co w niniejszym przypadku akurat nie ma miejsca. Wnosząca odwołanie uważa, że zarówno izba odwoławcza jak i Sąd zbadały zamiast zgłoszonego znaku towarowego RESTORE znak towarowy RESTORE SOMEONE’S HEALTH.

3) Po trzecie wnosząca odwołanie podnosi naruszenia art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009. Stosując błędny prawny wzorzec oceny izba odwoławcza zakwalifikowała znak towarowy RESTORE jako oznaczenie pozbawione charakteru odróżniającego i z tego powodu odrzuciła zgłoszenie, co stanowi błędne zastosowanie prawa. Zdaniem wnoszącej odwołanie izba odwoławcza i Sąd, biorąc pod uwagę rzekomy opisowy charakter zgłoszonego znaku

towarowego RESTORE, przypisały mu również całkowity brak charakteru odróżniającego. Stwierdzenie to zostało już zakwestionowane w argumentach przedstawionych w ramach zarzutu drugiego.

Także „pomocnicze uzasadnienie” całkowitego braku charakteru odróżniającego (pkt 52-54 wyroku) nie dostarcza dostatecznego uzasadnienia dla rozstrzygnięcia wyroku. W swoich wywodach Sąd dokonał tautologicznego powtórzenia argumentu, w myśl którego opisowy znak towarowy nie ma charakteru odróżniającego. Przeciwno charakterowi opisowemu przemawia poza tym, że uczestnicy obrotu nie oczekują w stosunku do produktu medycznego opisu jego funkcji, również nie w formie jednego słowa.

4) Po czwarte wnosząca odwołanie podnosi naruszenie art. 75 zdanie drugie rozporządzenia nr 207/2009. Jest ona zdania, że izba odwoławcza oparła swoją decyzję zasadniczo na wyciągach ze słowników, do których wnosząca odwołanie nie miała dostępu i co do których nie została ona w konsekwencji wysłuchana. Stanowi to w jej opinii naruszenia prawa do bycia wysłuchanym przed sądem, ponieważ zgodnie z orzecznictwem Trybunału orzeczenie może zostać oparte wyłącznie na okolicznościach, do których strony mogły się ustosunkować. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału izba odwoławcza jest jednakże zobowiązana do zakomunikowania, celem umożliwienia zajęcia stanowiska w ich przedmiocie, tych okoliczności, które ustaliła z urzędu i na których chce oprzeć swoją decyzję. W tym kontekście izba odwoławcza, w decydującym dla tego postępowania momencie, zaniedbała przedłożenie uzyskanych przez nią wyciągów ze słowników, tak że naruszyła prawo do bycia wysłuchanym przed sądem.

5) Po piąte wnosząca odwołanie podnosi naruszenie zasady równego traktowania. Stosując orzecznictwo Trybunału w niewłaściwy sposób izba odwoławcza nie uwzględniła wcześniej dokonanych rejestracji, nie uwzględniając tym samym swojej praktyki decyzyjnej. Wnosząca odwołanie nie zapomina przy tym, że zasada ta ma zastosowanie jedynie z zastrzeżeniem działania zgodnego z prawem. Samo jednak wskazanie na tę zasadę nie jest jednakże wystarczające dla zneutralizowania zasady równego traktowania. Izba odwoławcza powinna była raczej konkretnie wykazać, dlaczego należy przyjąć, że wcześniej dokonane rejestracje były niezgodne z prawem.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský súd v Prešove (Słowacja) w dniu 17 stycznia 2012 r. — Katarína Haasová przeciwko Rastislavowi Petříkowi, Blance Holingovej

(Sprawa C-22/12)

(2012/C 98/22)

Język postępowania: słowacki

Sąd krajowy

Krajský súd v Prešove